

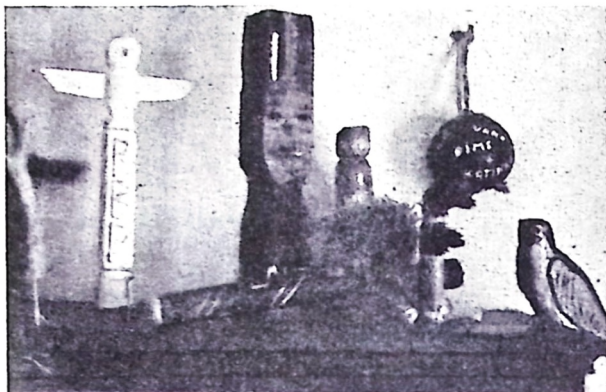

NOVEMBER-DECEMBER 1957

40. ARGANNO

PIGESPEJDERNE

Billedet herover viser et lille uddrag af morsomme patruljetotem fra B-P konkurrencen — læg mærke til den lyse, smukt udskårne ugle.

UNIFORM TIL SALG

Føreruniform, serges, depotets model, str. 38, kun brugt enkelte gange (evt. også tilbehør og lejruniform) til salg ved henvendelse til: Lisbeth Kolbjørn, H. C. Ørstedsvvej 33, V. Tlf. Central 626, lokal 23, kun mellem 9,30—16,00.

POSTBOXEN

- 1 skotsk pigespejder, 15 år.
- 3 tyske pigespejdere, 15 år.
- 1 amerikansk pigespejder, (meget ung).
- 1 trop blåmejser (på dansk).
- 1 trop blåmejser, ca. 9 år.
- 1 trop blåmejser.
- 3 amerikanske pigespejdere, 12—14 år.
- 1 amerikansk pigespejder, 15 år.
- 1 engelsk blåmejsfører, 21 år.
- 18 norske pigespejdere, 12—15 år.
- 13 norske pigespejdere, 11½—15 år.
- 1 norsk divisionschef, 33 år.
- 1 engelsk pigespejder, 15½ år.

Hvad siger du til det. Jeg har altid manglet norske adresser. P. B. Sekretæren har været på landslejr og bedt alle, der ønskede adresse, at møde hende en bestemt dag. P. B. sekretæren meddeler, at det er aldeles umuligt at skaffe troppe der samlet skriver, så de der har ønsket dette får ingen svar på deres henvendelse.

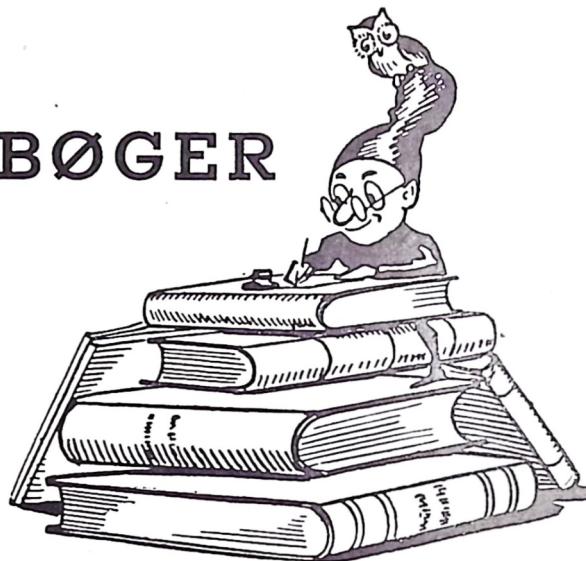
★

En svensk patrulje har igennem Sveriges Flickors Sf. sendt mig en smuk mappe med billeder og indbundet i skind, den skal udleveres til en dansk patrulje, der ønsker at korrespondere med den svenske Pt.

Venlig spejderhilsen.

Fromse

BØGER

Fra forlagene har vi modtaget og anbefaler til julegaver:

- Fritz Mülenweg: *På hin tid* — (Don Bosco), 5 kr. hft.
- Karen Plovgaard: *Brodrene* (Don Bosco), 5 kr. hft.
- Rigmor Falk Ronne: *Lille husmor på Færøerne* (Jespersen og Pio), 6,75 kr. hft.
- Court Helmer: *Komedier og Småspil* (Erik Lundsgaards forlag)
- Dines Skafte Jespersen: *Trolldus ved Vintertid* (Chr. Erichsens forlag), 6,50 kr. indb.
- Anine Kruse: *To små søkende* (Chr. Erichsens forlag), 6,75 kr. indb.
- Mary Skotte: *Hannas Københavnertrip* (Chr. Erichsens forlag), 6,75 kr. indb.
- Rider Haggard: *Kong Salomons Miner* (Chr. Erichsens forlag), 6,75 kr.
- Karin Michaelis: *Lotte Ligeglad* (Det danske Forlag).
- Mary Stoltz: *Grace på sytten* (Det danske Forlag).
- Karen Plovgaard: *Jeg vil være Sælfanger* (Det danske Forlag).
- Emil Herje: *Orkan* (Det danske Forlag).
- Eleanor Estes: *Marianne i det gule Hus*.

Grågæssene's trop mistede den 3. september en kammerat, Britha Nielsen.

Brit, der var en af vore bedste patruljeførere, sov stille ind efter et langt sygeleje. Hun var altid villig og hjælpsom og gik ind for spejderarbejdet med en enestående iver. Vi så allesammen op til hende og vil altid mindes hende som et eksempel på den helt rigtige spejder.

KONKURRENCE

Der findes i Danmark utroligt mange patruljer med navn:

Bambi, Svaler(ne), Falken(e) og Egern

hvor mange ved jeg ikke, men bare i B-P konkurrencen var jeg, som man ser, i forbindelse med en del. Nu kunne jeg have lyst at sætte alle Svaler ud mod hinanden i en konkurrence, alle Bambier, Egern og Falke!

Hør nu her: Hvilken Bambipatrulje i Danmark samler flest frimærker inden 1. marts 1958? (i kg)

Ligeledes: Hvilken patrulje med navnet Svaler(ne) samler flest frimærker inden 1. marts 1958? (i kg)

Mærkerne klippes som hidtil med en kant på ca. 1 cm. Det samlede resultat sendes i en plastikpose (naturligvis med yderligere emballage) til Kontaktafdelingen, Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Hele troppen må gerne hjælpe med og alle familier, o. s. v. Men I skal selv stå for indsamlingen og klipningen og forsendelsen naturligvis. Mærkerne skænkes sammen med hvad vi ellers får ind, til *pastor Klausen i Utterslev*, som på denne måde søger at samle midler til at bygge en kirke.

Den patrulje indenfor Bambigruppen såvel som indenfor Svalgruppen, der samler flest mærker (vægten kontrolleres på korpskontoret) tjener 25 kr. til patruljekassen. Det var Bambier og Svaler.

Hvad skal så Falke og Egern lave? (Under falkene hører også *Oneida*). Jo, vi skal se, hvilken patrulje, der inden 1. marts får strikket flest firkanter af garnrester — til tæpper. Firkanterne skal være 15 × 15 cm og de syes sammen til tæpper med 10 × 12 firkanter i hvert. Har I overskydende firkanter sender I dem med. I må gerne sætte hele troppen, tanter og bedstemødre og alverden i gang med at samle garnrester og strikke med, — men det er klart, at I skal være drivkraften i arbejdet.

De samlede tæpper sender vi til Mødrehjælpen.

Tæpper og overskydende firkanter sendes inden 1. marts 1958 til Kontaktafdelingen, Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Og den Egerpatrulje og den Falkepatrulje, som har samlet og strikket mest, får 25 kr. til patruljekassen.

Men i begge tilfælde gælder det, at vel er det sjovt og praktisk at tjene noget til patruljekassen, — men det vigtigste er at have gjort et godt stykke hjælpearbejde!

Endelig udskriver vi en

konkurrence for distriktschefer og divisionschefer

Den divisionschef eller distriktschef, der inden 1. marts 1958 har indsendt flest frimærker til ovenstående flere gange nævnte adresse, vil få en god og original præmie. Hvem vil ikke gerne have det?

Annesofia

For vore hjem af i dag og i morgen

Juletræet

December måned er vel nok den hyggeligste af årets tolv måneder, julen med alle dens traditioner sætter sit præg på den, alle i familien gør hvad de kan for at være rigtig hyggelige og man hjælper hinanden for at nå højdepunktet af den feststemning, man har faret rundt i, på selve juleaften med dens morsomme og dog så højtidelige midtpunkt: juletræet.

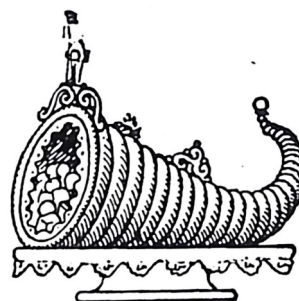
For det er dog en pudsigt tradition: sådan at fælde et af skovens træer og plante det midt i sin stue. Man siger: nye tider, nye skikke, men hvad angår juletræet, så holder det ikke rigtig stik, for det er en ældgammel skik, helt fra det 16. århundrede, hvor man i en katolsk by i Baden pyntede et stort grantræ i festsalen i „Hospitalet“, som man i gamle dage kaldte fattiggårdene, med bagværk og frugt. Træet blev stående urørt til det nye år, så bar man en stor kringle gennem byen under fuld musik og vajende faner til „Hospitalet“, hvor kringlen blev overrakt de fattiges „Fader“. Bagernes oldermann havde så den ære at ryste træet, og frugterne og bagværket blev opsamlet af de fattige. Så bød man vin rundt, og dansen omkring træet begyndte, efter at oldermannen havde budt de fattiges „Moder“ op til dansen.

Juleskikken med det pyntede træ, der var begyndt i Tyskland, bredte sig også nord på til Danmark, fordi forfatterne skrev om det, og danske digtere var energiske talsmænd for skikken, kun blev pynten forandret; man hængte lys og broget pynt på grenene og med vældig fart bredte skikken sig blandt rige og fattige. Denne festlige skik har vi heldigvis holdt fast ved, for tænk, hvad det betyder, at der er een ting, der kan samle os i denne forjagede tid og stemme sindene til fred og ro.

Og så står juletræet der, og vi tænder det gang på gang, sætter nye lys på, men træet forandres noget: det

bliver tyndere i grenene og nålene bliver triste og begynder at falde af, men vi vil så nødig af med det. Så er det, at vi skal passe på brandfaren, at der ikke går ild i pynten og grenene. Man kan have en spand vand stående eller endnu bedre er det, hvis man kan få det man kalder en sifon — sodavand i en kraftig stråle slukker nemlig godt.

Men een gang må vi jo af med træet, og det kunne du jo hjælpe til med: men hvor kan det grise... pil først al pynten forsigtig af, sorter hver slags for sig og læg pynten i æsker eller konvolutter, husk at rense lysestagerne. Træet sætter du på et lagen og saver grenene af, så er træet meget nemmere at bære ned, og du er fri for at feje trappen hele vejen ned, inden viceværten kommer, og så er det da også meget bedre at vide, at træet, der har givet os så megen glæde, ikke står i et hjørne af gården, opad skraldebøtten og ser trist ud, for så kan der jo ske det, at der er unger, der er lige så uartige som vi var: vi bandt det gamle træ bag i en sporvogn på en endestation og jublede højt, da vognen kørte af sted med det; men se, det var altså for jeg blev spejder.

Konfekt laver vi selv

I skal vel også have jule-good-turn og ellers tænke på gaver til onkler, tanter og hele resten af familien, det er en dyr idé, den med julegaver, men det behøver da ikke at være så store ting, det er lige så meget tanken, og det er morsomt, hvis I selv har lavet det I giver — har I prøvet at lave lidt „godter“ til at forære bort?

I kan lave chokoladekugler, der også er gode til at komme i krømmerhuse og hjerter, og så er de billigere end hvis I skal købe dem. Der skal bruges:

- 2 kopper havregryn,
- 1 kop stødt melis,
- smør som en valnød,
- 3 teskefulde kakao,
- lidt rom essens,

og det ælter du sammen rigtig godt, bliver det for tørt så kan du tage lidt sort kaffe og komme i. Når det er godt æltet, ruller du det i kugler og triller dem i kokosmel eller groft sukker og lader dem stå på papir en times tid, inden du pakker dem ned.

Du kan også prøve at lave flødekarameller. Så skal du bruge:

- 2½ spiseskefuld smør,
- 3 kaffekopper sirup,
- 1 kop mørkt puddersukker,
- ½ kop mælk,
- 60 gram chokolade, ikke for sød,
- 1 teskefuld vanilje.

Du skal begynde med smørret og smelte det i en gryde, så kommer du sukker og mælk i og rører i det til det er opløst, når det er lige ved at koge kommer du chokoladen i og rører godt stadigvæk, så koger du hele massen ganske langsomt, og når det begynder at blive tykt, så lader du lidt af massen blive på skeen, som du så dypper i koldt vand og prøver om du kan trille det, der sidder på skeen, til en kugle; kan du det, så tager du gryden af ilden og kommer vaniljen i. Du hælder så hele massen op i et lidt fladt, helst firkantet fad, som du har smurt med smør, og stiller fadet koldt, så at massen kan stivne. Så kommer det mest spændende: nu skal der nemlig skæres firkanter af massen — og dem pakker du i små stykker kulørt papir. Papirene kan dine små søskende klippe — det er hyggeligt, når de kan hjælpe til, og samtidig hjælper du mor med at underholde dem, så hun kan få ro til alt det, hun skal. Når I har gjort det, kan I jo lægge det i æsker; hvis I har nogle gamle æsker kan I dekorere dem med farveklip, og til at lægge i bunden lader I de små klippe papiruld: I lægger silkepapir mange gange sammen og klipper så strimler deraf i 1 a ½ cm bredde: de skilles ad enkeltvis og krølles sammen til et blødt og dejligt fyld, det pynter mægtigt på det hele.

God fornøjelse og god jul ...

Lykke - Lotteriet

gik over forventning godt, og I skal have megen ros og mange tak, fordi I var så ivrige sælgere.

Ikke mindre end 925 blå pigespejdere og blåmejsere har solgt over 25 lodsedler hver og modtager en af dagene diplom underskrevet af spejderchefen som tak for godt salg. Vi ville gerne have bragt navnene på de dygtige sælgere, men det ville fylde så meget, at der ikke ville blive plads til andet i bladet!

I må nøjes med navnene på de heldige vindere af Norgesrejsen i påsken, og de 7 blåmejsere, der får et gavekort på 100 kr. til depotet.

Tak fordi I gik så dygtigt ind for opgaven, at vi kan sige: de raske børn hjælper de syge!

De syv spejdere, der har vundet Norgesrejsen 1958, er:

Kirsten Pedersen, Horsens	1. Horsen trop
Bodil Bundgaard, Skarrild	
pr. Kibæk	Skarrild trop
Ida Frehz, Toftlund	Toftlund trop
Lida Jensen, Horsens	II Horsens trop
Kirsten Holm Nielsen, Thorning...	Kjellerup trop
Bodil Skov Christensen,	
Nr. Sundby	Ane Dams trop
Ellen Margrethe Jørgensen,	
Vojens	Vojens trop

De syv blåmejsere, der har vundet gavekort på 100 kr. til depotet, er:

Ulla Støjer Sørensen, Vejle	1. Vejle flok
Loné Rasmussen, Nykøbing F.	Nykøbing Falster flok
Kirsten Nørlem, Glostrup	Urses flok
Jette Dam, Gentofte	Svappavara flok
Renée Hansen Humle, Kastrup	Klover flok
Jette Jensen, Brødstrup	Brødstrup flok
Sonja Larsen, Aalborg	II Aalborg flok

Rigmor Schiødt

B J Æ R G E N E B R Æ N D E R

Nær ved Nice har franske pigespejdere oppe i bjergene et hus, som i sommersæsonen besøges af spejdere fra mange kanter af verden. Les Courmettes hedder det. Flere af vore store spejdere har i årenes løb haft den chance at være hjælpere for lederen, chef Lezard, i en 3 måneders sommerperiode. En af de tidligere „Bladlus“, Susanne, har i år haft lærerige og gode dage på Courmettes. Her fortælles om et spændende døgn. Bornene, der omtales, bor i en slags feriekoloni i en del af bygningerne. Chef Leo er leder af kolonien.

Vi havde ganske vist lugtet røg dagen i forvejen. Jeg stod og vaskede tøj, da mistralen pludselig bragte en umiskendelig røglugt med sig og et væld af små askepartikler, og jeg tænkte husmoderligt: „Ærgerligt også! Nu bliver jeg nødt til at tørre tøjet indendørs!“ Bagefter huskede jeg, at jeg hørte brandalarm nede fra le Bar, et høst langttrukket sirenehyl, af den slags som vækker onde minder om krig og ulykke. Men alligevel satte jeg ingen af disse forvarsler i forbindelse med telefonen, der gav sig til at kime kl. halvfire om morgenen. Ildebrande var på ingen måde udsædvanlige denne sommer. En aften, hvor jeg kom hjem fra kysten, havde jeg passeret en olivenplantage

i brand, en anden dag havde jeg set en vældig skovbrand langt borte. Sommeren havde været så tør, at ingen tog notits af lidt røg i luften eller fjerne sireneklager.

Da telefonens kimen derfor pludselig flængede nattestillheden, krøb jeg ned under dynen og stak fingrene i ørerne, lidt bitter over, at den evige fredsforstyrrelse nu ikke engang kunne give os ro om natten. Telefonen på Courmettes var lidt af en pestilens; ringeapparatet er anbragt i hallen, man hører dets skingren og skratten i milevid omkreds, og det bliver ved at gå og gylpe og skratte, indtil en eller anden forbarmer sig og tager telefonen. Jeg skulle lige til at overvinde min søvnighed og tage affære, da jeg hørte andre flappende fødder over stengulvene og chef Leo's stemme svare: „Oui, oui!“ Dagen havde været anstrengende, og jeg faldt i søvn igen, men et øjeblik efter pib dørhængslerne, og Silex (en af de andre hjælpere) stod som et hvidt spøgelse i døren. „Du må stå op! Bjærgene brænder“. — For at berolige mig vel, tilføjede hun: „Vi er ikke i *overhængende* fare, tag noget varmt tøj på.“ Væk var hun, andre døre knirkede, andre råb lød. Huset var alarmeret.

Hvilke forestillinger gør man sig, når man vækkes af råbet om brand? Ja, man læser jo om mennesker, der reagerer ved at styrte ind og redde en varmedunk eller en flødekande. Nu bagefter ved jeg kun, at jeg begyndte at børste tænder med en underlig beslutning om, at jeg ville møde faren roligt og renvasket!

Forresten troede jeg, at ilden var længere væk, end tilfældet var — for det gav et sæt i mig, da jeg nåede ned til vinduet i enden af korridoren. Jeg blev målløs! Højen, der ligger en 100 m fra huset var et eneste mægtigt bål mod den rødviolette nattehimmel. Stjernerne, der ellers her skinnede klarere, end jeg nogensinde har set stjerner skinne, blegnede mod disse jordiske flammers glans.

En af barneplejerskerne kom til: „Det er mærkeligt“, sagde hun betaget, „jeg er ikke bange, for hvor er dette smukt!“. Ja, det var det, det lignede, jeg kan ikke forklare hvordan, en symfoni af Tschaickowsky. Gule, røde og lilla farver spillede ind i hinanden i vilde disharmonier, og pludselig skød der lange hvide tunger op — det var de stedsegrønne ege, der fattede af i lobet af et par sekunder, og så tegnede sig som sorte skeletter med forvredne grene, lige som strakt anråbende mod himlen — på baggrunden af det flammende, brølende, farveskrigende luehav.

Nu var hele Courmettes levende, folk i pyjamas og flagrende natkjoler for rundt. Den gamle, pukkelryggede sygeplejerske trippede tandløs og jamrende omkring. Børnene var klædt på og lå på deres senge, og en barneplejerske fik dem til at ligge der og synge små fredelige børnesange, som stod i mærkelig modstrid til elementernes rasen udenfor. Damerne i køkkenet havde pakket deres kufferter og talte om at flygte!

Nu stod solen op. Den østlige himmel fik et rosenrødt

skær, mens vesthimmelen var gulrød af ildskæret, det så ud, som om solen var ved at stå op to steder på en gang.

Chef Leo råbte, at ildfaren var ikke så stor som rogfaren, hun var bange for børnenes lunger med al den sorte tykke røg, der bølgede ind over os. Hun elskede at organisere og var også god til det, snart var alt disponibelt mandskab i gang med slukningsarbejde. Vi skar friske grene af, med hvilke vi piskede løs på de nærmeste brændende gyvelbuske, gnisterne stod os om ørerne, og vi sprang rundt på jorden mellem gloder og varme, forkuldede ris.

Nu kom der folk til. Skæggede mænd fra Tourrettes sur Loup, der kom for at hjælpe, og gendarmen og journalister, der myldrede op ad den brændte jord, ingen ved hvorfra, da Courmettes ligger temmelig isoleret med sine 800 m over havet, sine 400 meter i fugleflugtslinje fra Valettes og sin vej med de 26 hårnålesving op, en vej, som det normalt tager halvanden time at bestige. Det var derfor i sig selv mærkeligt, at stedet pludselig vrimlede med mennesker. Brandmændene fortalte, at vejen her og der havde været spærret af flammer, og at det havde forsinket dem.

Naturligvis kunne mange mennesker udrette mere end de få, vi havde været, og da solen var kommet helt frem på himlen, havde vi fået bugt med ilden.

Men hvor så bjerget dog trist ud nu! Vort bjerg med farverne spillende i gyvelens gule farver, græssets grønne nuancer og stenenes toner i lilla og blå! Alt lå nu hen sort, svedent og gråt med de gamle, sorte stenenes rester ragende op mod morgenhimlen.

Journalisterne havde imidlertid fået noget ud af deres strabadserende tur op ad de brændende hårnålesving! I dagens løb var vi forsidestof i alle franske aviser: Børnekoloni omsluttet af flammer! Bjærgene brænder omkring en børnekoloni, endnu ingen omkommet! o. s. v., intet under at telefonen havde en travl dag, den kimedede, skratte og jamrede uafbrudt, og ikke mindre jamrende var naturligvis de stakkels forældre i den anden ende af tråden, spredt over hele Frankrig, som efter avisernes beretninger, rædselslagne ringede, hvordan det gik deres børn!

Men det skal også siges, at mange af opringningerne var fra spejderførere og venner fra Courmettes, der ringede, om de skulle komme til oprydningshjælp eller måske tage børn i pleje. Men alt dette var jo heldigvis ikke nødvendigt. Bortset fra alt det sod og jord, som de dygtige, skæggede mænd fra dalene slæbte ud, og især ind over gulvene, var Courmettes uskadt, ikke en rude var sprængt i varmen.

Og da jeg 8 dage efter skulle forlade Courmettes, kunne man ligesom ane et skær af lysegrønt op over skrænter og bjerge. Naturen er rig, og aske er god gødning. Der var nogle, der fortalte mig, at endogså de gamle, så hårdt medtagne stenege, var af så stærkt kram, at de næste år sikkert ville skyde nye friske skud.

Susanne

Julehistorie af Thora Lund

„Så er her to kurve, der skal ud til Stine Rasmussen og Jens Hansen, de bor begge to ude ved Krageskoven, dem kan I to tage.“ Tropsrådsformanden, fru bagermester Horn rakte to fuldtpakke kurve frem til „Putterne“, der hankede op i hver sin og forsvandt ud i den mørke, våde dag, mens de andre masede videre mellem krøllet indpakningspapir, tomme kasser og rester af rødkålsblade og spildte ris i den triste forsamlingshuskælder, hvor der herskede trængsel og sur træk som i en ventesal ved afgangstid.

Det passede Putterne udmærket at skulle tage turen ud til Krageskoven, ja, det ikke bare passende dem, de havde håbet på den, for de kendte godt Stine Vejmand og Jens i Pælekroen. De havde besøgt de to gamle mennesker mange gange, og ved de to sidste års jule-good-turns haft turen derud. Hos Stine vankede der altid på denne juletur pråskage med mjød til, et forunderligt, spændende traktement, som de aldrig havde fået magen til andre steder.

Pråskagen var bagt af byggryn med tørrede pærer og rosiner og spistes stegt i store skiver med sirup på, og mjøden var en sød, stærk og grumset drik, hun selv bryggede af honning fra sin lille bistade.

Det var som sagt en rigtig mørk og dryppende dag. Putterne traskede afsted, i fedtlæderstøvler og mørkeblå klædesregnslag af den slags med rødt foer inden i hættten.

Uden for byen drejede de ned ad en sidevej mod Krageskoven. Den viste sig at være et bundløst ælte efter de sidste dages uafsladlige regn. Den var simpelthen et pløre med dybe hjulspor og store pytter. De vadede ud i suppedasen og følte sig bag de-

res hætter som tiggemunke, der ad middelalderens ufremkommelige veje søgte frem til en menneskelig bolig. De anede forude i tusmørket en lysning mod det sorte skovbryn, dér ventede Stine Vejmand dem med et styrkende krus mjød, som de nok kunne trænge til efter deres lange vandring ad livsfarlige veje, udsat for overfald af rovere og alskens farligt pak. De gav sig til at synge, mens de masede frem gennem det skridende og viggende mørke ælte, — Dejlig er den himmel blå... — ved det sidste vers var de fremme ved det lille hus. Men der var mørkt og stille. Ingen svarede på deres banken og ingen var at se. Hvor kunne hun dog være henne på denne dag, hun måtte dog vide, de kom. Ak, ingen mjød til trætte, sorte brødre, der havde vandret gennem rå og vilde egne. Stine Vejmand var ikke hjemme. De satte den gode fyldte kurv ind i brændeskuret og håbede, at ræv og andre skovens vilddyr ikke ville finde den før Stine.

Det var trist. Men de måtte videre til Jens i Pælekroenovre på den anden side af den lille skov.

Tusmørket lå som et trylleslør over markerne nu, og den forfærdelige vej var ikke spor spændende mere, den var bare en uforskammet dårligt holdt nutidsvej.

„Ved du hvad, vi går tværs gennem skoven“, sagde Storeputte, „jeg gider ikke gå den lange vej udenom i a det mudder.“ „Ja, lad os det,“ sagde Lilleputte, og så drejede de ind ad stien bag Stines hus.

Skoven var ikke ret stor, egentlig nærmest en stor slugt med et lille vandløb i bunden. De måtte gå en og en, og det var så mørkt herinde, at Lilleputte kun lige anede sin tvilling, der famlede sig afsted foran

hende på den smalle sti, som hun næsten ikke kunne se; men som hun vidste var der. Her var da fast grund under fødderne; det vil sige, var der nu også det? Stien begyndte snart at skråne stærkt, og på de våde, smattede blade blev benene pludselig væk under den bageste Putte, og hun for på halen, som ad en rutsjebane, i dybet, rivende den intetanende Storeputte med sig, som inde i sin hætte sneg sig frem gennem storskoven som selveste Robin Hood. I et sus nåede de over trærodder og gamle kviste bunden af slugten og standsedes først af en hasselbusk ved bækken, der med en stille, klukkende, drilsk latter rislede forbi foran dem. Der sad de — allerede halvvejs gennem skoven — ingenting var de kommet til, og kurven holdt Storeputte stadig fast på; men mørkt var her, kun højt over trækronerne anedes den aftenlige himmel, der lysnede lidt mod vest, så den øverste kant af den modsatte skrænt, den de nu skulle forsøge at komme op ad, tegnede sig temmelig klart mellem træstammerne med sit forrevne strittende hegn af tjørn og slåen.

— Og hvad var det! Noget sort kom frem deroppe, et dyr af en slags. Det var ingen ræv, heller ikke noget rådyr, det var stort og bultet og vraltende — en bjørn? Men der var ikke bjørne til, her da — og nu! De befandt sig ikke i Robin Hoods skove eller på middelalderens vildsomme veje, men i en lillebitte dansk skov i året 1928.

Nu vraltede den ind i skoven, den fulgte stien deroppe, som førte ned mod dem, de kunne høre den stønne og puste. De rejste sig forsigtigt, de havde ikke været bange før, kun ubevidst følt en spænding — en blanding af angst og fryd ved at gå her alene

i mørket mellem stammerne. Men nu var de bange. De kunne endnu skimte det store uformelige væsen, så forsvandt det i mørket, men det kom ad stien mod dem, de kunne høre grenene kvase under dets store labber.

Og med et må det have opdaget dem, med et hyl for det ned ad skrænten, så kviste og våde blade stod i en hvirvel efter det. Putterne snurrede rundt og klamrende og hagende sig fast til trærodder og sten, lykkedes det dem i deres rædsel at komme op ad deres skrænt igen og tilbage ad stien, så hurtigt deres ben kunne bære dem.

Ude under åben himmel gik panikken af dem; men gid dog Stine Vejmand havde været hjemme, så de kunne have flygtet fra denne uhygge ind i hendes lille varme stue og styrket sig ved et krus mjød; men hun var ikke hjemme, så de begav sig afsted gennem æltet uden om skoven til Jens i Pælekroen.

De arbejdede sig tavse fremad et stykke tid, og slidet med at undgå de dybeste hjulspor og de største pytter fik dem lidt efter lidt til at glemme skrækken, og Storeputte begyndte at nynne inde i sin hætte. Lilleputte nynnede med og snart sang de igen af hjertens lyst. Nu var de stjernemænd, der vandrede afsted fra hus til hus og sang om det Gode Budskab: „Lad det klinge sødt i sky, længe leve kongen ny...“ De sang visen færdig uden for Pælekroen inden de bankede på den lave dør.

Ingen svarede skønt de kunne se, der var lys derinde. Så gik de lige ind — og der lå Jens på sin lasede sofa med det saligste smil over ansigtet og så fjern i de gamle øjne, at det var klart, han slet ikke havde hørt dem komme. — „Goddag, Jens,“ sagde Putterne meget højt. Jens vendte sig på sofaen og det salige smil forandrede sig til måbende undren: „Hva', var det jer, der sang? Jeg troede jeg var død og var kommet i Paradiset, og hørte englene synge. Men velkommen skal I da være. Jeg

har ellers lige haft besøg af Stine. Hun plejer at kigge lidt over til mig hver dag i denne tid, hvor jeg har det sådan lidt skralt. Hun havde såmænd også lidt godt med til mig af det lidt hun har, den gode sjæl. Men sæt jer nu, piger, så skal vi have prækage med mjød til, det står der i kurven.

I det samme horte de nogen ude ved klinken, der var en der kom ind i bryggerset, en der tungt famlede sig frem til døren. „Jens, Jens, det er bare mig!“ Det var Stines stemme. „Jeg har set dem, Jens, de underjordiske!“ Nu kom hun pustende og opbidset frem i døren, hyllet og pakket i en mangfoldighed af tørklæder og sjaler. „Jeg gamle fjols ville gå gennem skoven, som jeg plejer van, men tror du ikke jeg kurer på halen ned ad stien. Og der så jeg dem, der i bunden af skoven, fare til alle sider i mørket. Jeg kunne i hvert fald tydeligt se to af dem fare op ad skrænten mod mit hus. Nej, men se, er det ikke Putterne, ja, jeg ville jo netop skynde mig gennem skoven, for jeg vidste jo, at I kom i dag. Men lad os nu alle fire få os en hjertestyrkning, det kan vi nok have nødig.“ Putterne skævede til hinanden, mens Stine pakke sin egen kurv ud. Ja, hvor de trængte til at styrkes.

Det var et par muntre og fornuftige timer de havde i Pælekroen inden de igen begav sig ud på de våde, vilde veje med Stine Vejmand imellem sig.

T.

Danske førere i Grønland

I år har der atter været to danske førere i Grønland, det var Erik Dahl fra de gule drengespejdere, og Jytte Feddersen, Jægergår-

den, fra vort korps. En stor oplevelse havde det været at se spejdere, i dette tilfælde blå og grønne, opstillet ved et kirkejubilæum i Julianchaab, spejderne danner spalier, ad den vej, præsteprocessionen skulle gå.

INDBYDELSE FRA UDLANDET for store spejdere

Schweiz

Der er kommet indbydelse til den tredje *Ranger-Adventure Week* på *Our Chalet* i dagene 22. juni—3. juli 1958.

Indbydelsen gælder spejdere 16—21 år. Der stilles ikke særlige betingelser for deltagelse, men udover, at spejderne skal være raske og fysisk stærke og være indstillet på at tage aktiv del i alt, hvad der foregår. Programmet bliver meget varieret og omfatter bl. a. vandreture i bjergene med overnatning i en hytte, udendørs madlavning, folkedans, sang og dramatik, husflid og diskussioner.

Prisen for deltagelse vil ikke overstige 9 schw. frcs. pr. dag.

Ansøgning — med førers anbefaling — indsendes inden den 15. februar til korpskontoret i Odense.

Finland

Seniorspejdere er indbudt til nordisk seniorspejderlejr i Tammerfors (Finland) dagene 28. juni til 9. juli. Det bliver en ganske særlig god chance at komme med i denne lejr, hvor deltagerne først arbejder med på forskellige steder i byen Tammerfors, i industrier, i forretninger, o.s.v. for at lære en by og dens problemer at kende. Bagefter samles deltagerne i lejr og diskuterer deres erfaringer fra arbejdsugen.

Indbydelsen lyder på 10 danske seniorspejdere og 2 førere. Spejderne skal være født i årene 1937—41. Lejrkontingent 4.500 f. mk., hvortil kommer rejsen, som ikke kan opgives, da der er så mange muligheder.

Men det er en fin chance for seniorspejdere at kunne komme med i denne lejr.

Også i år klipper
vi naturligvis jule-

kortene og
dekorationerne selv.

Papir er så dyrt,

siger I. Ja, det
er dyrt,

men derfor har

Trille-tegner lavet

nogle modeller til

os af en bunke

små stumper,

vi fandt i papir-
skuffen.

Prøv selv,

om ikke også I kunne

lave noget sjovt

på den maner.

Så er det

til og med billigt!

Må vi præsentere

JES

ja, jeg kalder hende nu Ingeborg af Korinth, og på mere officielle skrivelser hedder Jes: Ingeborg Jessen, og det er Spejderskolens skoleleder.

Spejderskolen kender I alle, det er en husholdningsskole, hvor eleverne i skoletiden bærer uniform, og hvor husholdningsfagene er suppleret med spejdersport og spejderarbejde. Når vi skriver, at Jes er en dygtig skoleleder, er det ikke bare den slags pæne ord, man skriver ved en præsentation, — men fordi hun *er* dygtig. Foruden at være skoleleder er Ingeborg af Korinth, der i en fjern fortid begyndte sin spejdertid i Aabenraa, souschef i DDP, og det betyder så meget som „underchef“, og at det må være en vigtig post i en stor forening kan alle forstå.

Der er mange, der vil være glade ved at se Jes sidde her på denne side og med et venligt smil og med sønderjysk tonefald ønske: Glædelig jul!

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Hvad er det dog, der bugter sig
så underligt afsted,

der slanger sig og maver sig
og bulter op og ned,

der krummer, snor og vrider sig —
nu går det vist af led?

Mor, soveposens lynlås
kan jeg ikke få ned!

Har du set i **JULEPRISLISTEN**

hvad du kan ønske dig til jul, og
hvad du kan forære væk? Har
du ikke fået *Juleprislisten*, så bed
din fører om den!

Lommebogen 1958

Maylands lommekalender med specielt spej-
derstof og med flagtavler.
Giv den som gave — ønsk dig den selv.
Pris 3,85

RBP-mærket og B-P-bladet

kan endnu købes på depotet. Husk det er
et minde fra 100-året, og det er sidste
chance.
Begge dele koster pr. stk. 1,00

PRAKTISKE ØNSKER - DEJLIGE GAVER

Skistøvler

str. 32-33	48,00
str. 34-36	54,00
str. 37-39	58,00
str. 40	65,00

Skibeklæder

klæde, marineblå, str. 34-44	46,00-48,00
gabardine, helulden, marineblå, str. 40-44	77,00

Skisokker

mørkeblå ragsokker, str. 8-9-10	7,30
---------------------------------------	------

Spejderjul

Pris pr. stk.	1,50
Hvis I ikke sælger „Spejderjul“ i din trop, så køb bladet på depotet.	

Julekort

med spejdermotiver, flere farver.	
7 stk., 3 forskellige	0,60
pr. stk.	0,10
samme med kuvert, 4. stk.	0,60
Årets julekort, pr. stk.	0,20
dobb. med kuvert	0,35

Gamachebenklæder

marineblå, str. 10-14 år	13,00-14,50
str. 40-44	17,25

helulden kvalitet,

str. 12-16 år	23,00-27,00
str. 42-48	27,50-32,50

Hvide handsker

til nytårsparaden, macco, str. 5-9 ...	5,25-7,85
uldne, str. 5-9	5,50-8,00

*Depotet ønsker alle en god og
glædelig jul!*

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

Enkeltabonnementer bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 3. december